

аналіз фактичного фінансового стану позичальника, зокрема, його платоспроможності та фінансової стійкості. Стабільний фінансовий стан – запорука здатності клієнта майбутньому розраховуватися за своїми кредитними зобов'язаннями. Однак підходи до оцінки кредитоспроможності змінюються залежно від досконалості правового поля.

Література.

1. Управління розвитком ринків фінансових послуг: монографія / Н.М. Внукова, В.А. Смоляк, Ж.О. Андрійченко та ін.; наук. ред. та кер. кол. авт. д-р екон. наук, проф. Н. М. Внукова. Харків : АдВА, 2009. 195 с.
2. Галасюк В.В. Оцінка кредитоспроможності позичальника. *Вісник Національного банку України*. 2014. № 11. С. 42–46.
3. Карапетян Т. Кредитоспроможність позичальників та методи її оцінки. *Вісник Національного банку України*. 201. № 4. С. 20–21.

ЕФЕКТИВНІСТЬ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ З МІЖНАРОДНИМИ ФІНАНСО-КРЕДИТНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ

*Попович О. В., Савчук І. Ю., студентки
Науковий керівник: Ріппа М. Б., к. е. н, доцент
Університет державної фіскальної служби України, м. Ірпінь*

Україна є державою, яка прагне проявляти себе на світовій арені, але попри економічну кризу вимушена сконцентрувати зусилля на її подоланні. Тому неоднозначне питання співробітництва з міжнародними фінансовими організаціями є досить актуальним.

Провідними вітчизняними вченими у дослідженні суті та теоретичних засад міжнародного кредитування є: Д. Лук'яненко, Ю. Макагон, О. Мозговий, Т. Оболенська та ін. Проте, незважаючи на значний обсяг накопичених у даній сфері наукових досліджень, багато положень праць носять суперечливий і дискусійний характер.

На сучасному етапі існування валютно-фінансового співробітництва міжнародні організації відіграють все більш помітну роль в світовій економіці. Серед найбільш впливовіших міжнародних валютно-фінансових інституцій виділяють так звані «Бреттон-Вудські організації», до яких відносять Міжнародний валютний фонд (МВФ) та Світовий банк (СБ). Найбільш потужними та дієвими

організаціями також є Банк міжнародних розрахунків, регіональні банки та валютно-кредитні організації Європейського Союзу (Європейський фонд валютного співробітництва, Європейський інвестиційний банк, Європейський банк реконструкції і розвитку, Північної Америки (Міжамериканський банк розвитку) та ін.

Взагалі Європейський Союз та інститути, що входять до його складу, є найважливішими фінансовими донорами України. На початку 2014 р. Єврокомісія ухвалила пакет фінансової допомоги для України, у рамках якого вона може отримати до 12 млрд. євро до 2020 р. До нього входять гранти з європейського бюджету (до 1,57 млрд. євро), макрофінансова допомога (1,61 млрд. євро), а також позики від Європейського інвестиційного банку (ЄІБ, до 3 млрд. євро) і Європейського банку реконструкції і розвитку (ЄБРР, до 5 млрд. євро) [4, с. 74].

Актуальною для України є спільна з ЄС реалізація проектів у сфері радіаційної безпеки, яка поєднує модернізацію саркофагу за допомогою ЄБРР, Фонду «Укриття» і Фонду ядерної безпеки та створення Чорнобильського біосферного заповідника, розробку проектів будівництва сховищ для радіоактивних відходів [1, с. 63].

Необхідно відмітити також активну співпрацю України з Міжнародним валютним фондом. За наявними даними, внаслідок співробітництва з МВФ у межах кредитних програм упродовж 1994-2002 рр. Україна отримала 4289,1 млн. дол. США, протягом 2008-2013 рр. – 14430 млн. дол. США. У квітні 2014 р. МВФ була затверджена програма stand by, за якою Україна протягом наступних трьох років повинна була отримати 17,1 млн. дол. США [2, с. 41-42].

За роки співробітництва Світовий банк затвердив для України 50 позик загальним обсягом 10,1 млрд. дол. США, з яких отримано 7,4 млрд. дол. США. Значна доля цих коштів, була позиками на структурні перетворення та реформування фінансового сектора і подальший розвиток банківської системи.

10 березня 2014 року Рада директорів Світового банку ухвалила рішення про готовність надати додаткові кредитні ресурси на підтримку реформ в нашій державі у розмірі 3 млрд. дол. США [3].

На даний час на стадії реалізації перебуває 12 проектів, метою яких є модернізація інфраструктури, зокрема проекти з реабілітації гідроелектростанцій, передачі електроенергії, розвитку міської інфраструктури, покращення автомобільних доріг та безпеки руху, підвищення енергоефективності [3].

Існує ряд чинників, що демонструють позитивну тенденцію співпраці України з міжнародними фінансовими організаціями:

- сам факт відносин України із міжнародними фінансово-кредитними організаціями є важливим кроком у напрямі інтеграції її до світового економічного простору;

- членство України у міжнародних організаціях збільшують її авторитет як суб'єкта світової економіки, поширюють економічні відносини;

- діяльність міжнародних організацій спрямована на підтримку структурних реформ економіки України;

- підвищенню ефективності національного господарства.

Отже, співпраця з міжнародними фінансовими організаціями, сприяє вирішенню багатьох фінансово-економічних і соціальних проблем України. Крім того, вона свідчить про прагнення України інтегруватися у світову економіку і допомагає зробити суттєві кроки у цьому напрямі.

Як будь-яке явище в цьому світі, кредитування від міжнародних фінансових організацій має свої як позитивні, так і негативні сторони.

Головною проблемою співробітництва України та міжнародних фінансових організацій на сучасному етапі відносин є нераціональне використання коштів, отриманих в кредит. Адже переважна кількість ресурсів спрямовується саме на латання дір в бюджеті та підтримці торговельного балансу, а не сприяє розвитку, наприклад, секторів промисловості чи сільського господарства для реального росту економіки, збільшуючи державний борг. Також серед негативних чинників впливу можна виділити стрімке зростання зовнішнього боргу України, який починаючи з 2014 року збільшився в 4 рази.

Для того, щоб підвищити рівень співпраці України з міжнародними фінансовими організаціями та її віддачу для національної економіки, доцільно розробляти проекти міжнародних фінансових операцій із конкретно визначеним, максимально ефективним спрямуванням коштів; а отримавши ці кошти, жорстко контролювати їх використання. Це дозволить здійснити структурну реформу економіки України, сприяти її інноваційному розвитку, а в результаті – підвищити конкурентоспроможність національної економіки, що допоможе їй успішно інтегрувати у світовий економічний простір.

Література.

1. Бохан А. В. Екологічний вектор комерційної дипломатії: Україна та Німеччина. *Економіка України*. № 4. 2016.
2. Колосова В. П. Іванова І. М. Співробітництво України з міжнародними фінансовими організаціями: сучасний стан та перспективи розширення. *Фінанси України*. № 11. С. 33-47. 2017.
3. Офіційний сайт Міністерства закордонних справ України. URL: <http://mfa.gov.ua/ua/aboutukraine/economic-cooperation/ifo-projects>
4. Скоробогатова Н. Є. Балєва Н. М. Удосконалення механізму фінансового співробітництва між Україною та ЄС. *Економіка та держава*. № 12. С. 72-77. 2016.

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ ФОРМ БІЗНЕСУ В ПОЛЬЩІ ТА В УКРАЇНІ

*Полінкевич О. М., д. е. н., професор, Лєвошук С. А., студент
Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки,
м. Луцьк*

Польське право передбачає такі законні форми підприємницької діяльності [6]: підприємства, які ведуть фізичні особи, – підлягають реєстрації згідно своєму виду та роду діяльності; прості товариства – підлягають реєстрації згідно з Цивільним кодексом Польщі [2]; комерційні підприємства, які ведуть фізичні або юридичні особи – підлягають реєстрації відповідно до польського Кодексу комерційних підприємств; кооперативи, утворені фізичними чи юридичними особами; державні підприємства.

Кодекс комерційних підприємств від 15 вересня 2000 впорядковує дві групи підприємств [1]: товариства (зареєстроване товариство, командитне товариство, професійне товариство і товариство з обмеженою відповідальністю), корпорації (акціонерне товариство і товариство з обмеженою відповідальністю). Підприємницька діяльність в Польщі може також вестися товариствами, фондами і профспілками.

У будівельній сфері здійснення господарської діяльності регулюється Законом РП «Про будівельне право» від 7 липня 1994 р. із змінами та доповненнями до Закону на підставі Рішення Міністра інфраструктури РП від 23 червня 2003 р. щодо забезпечення безпеки